

MATTHEÛS

5:4

Waarom zij die over hun zonden treuren
gezegend zijn en door God vertroost worden.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/5-4

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Zalig zijn wie treuren: de paradox	6 min	3
2	Gods troost maakt ons tot troosters	5 min	6
3	Treuren over zonde en ware bekering	5 min	8
4	Hoe rouw je leven blijvend vormt	3 min	10
5	Goddelijke droefheid en werelds verdriet	6 min	12
	Om verder te lezen		15

1

Zalig zijn wie treuren: de paradox

Vandaag komen we bij de tweede van de zaligsprekingen in Mattheüs' versie van de Bergrede. Dit zijn acht uitspraken waarmee deze beroemde preek begint, en ze beginnen allemaal met hetzelfde woord — eigenlijk met dezelfde twee woorden:

„Gelukkig zijn.” Daarna volgen bepaalde beschrijvingen van groepen mensen van wie Jezus verklaart dat ze gezegend zijn, wat betekent dat ze gelukkig of benijdenswaardig zijn. Deze mensen zijn te benijden. Deze mensen zijn bevoorrecht.

Soms behoren de mensen die Hij noemt en bevoorrecht noemt, niet tot degenen van wie je vanzelf zou aannemen dat ze bevoorrecht zijn. Daarom rechtvaardigt Jezus Zijn uitspraak in elk afzonderlijk geval met het woord 'want', met andere woorden: 'omdat'. Als Hij zegt dat een bepaalde groep mensen gezegend is, zegt Hij dat ze om een bepaalde reden gezegend zijn, en Hij vertelt wat die reden is.

In vers 4 van Mattheüs hoofdstuk 5 vinden we de tweede zaligspreking. Daar staat:

Zalig zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden.

MATTHEÛS 5:4

Je zou niet per se denken dat mensen die treuren — dat wil zeggen, mensen die huilen, mensen die in de rouw zijn, mensen die verdrietig zijn, mensen die neerslachtig lijken — te benijden zijn. We besteden heel veel tijd en geld aan vermaak om ons tegen verdriet te beschermen, om onze gedachten af te leiden van dingen die ons ongelukkig maken. We besteden heel veel tijd en geld aan vermaak en zelfs aan hulpverleners. In sommige gevallen gebruiken mensen antidepressiva enzovoort om te voorkomen dat ze zich neerslachtig voelen.

Daarom gaat de uitspraak dat mensen die treuren of zich neerslachtig voelen gezegend, benijdenswaardig en bevoorrecht zijn, beslist in tegen onze gangbare manier van denken. Het zou ons niet moeten verbazen als Jezus, Die uit de hemel is

neergedaald, dingen zegt die tegen onze gangbare manier van denken ingaan. Denk aan wat God in Jesaja 55 zei:

Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE.

JESAJA 55:8

Hij zei:

Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten.

JESAJA 55:9

Het zou ons niet moeten verbazen als deze God, Die zo hoog boven ons staat en Wiens gedachten zo anders zijn, iemand naar beneden stuurt om ons Zijn gedachten te vertellen, en wij merken dat die dwars tegen onze eigen manier van denken ingaan. Christenen zijn mensen die zich er op zijn minst toe hebben verplicht van gedachten te veranderen. Dat is wat het woord ‘bekeren’ betekent: van gedachten veranderen. Om christen te worden, moet je je bekeren. Je moet van gedachten veranderen.

De voornaamste verandering van gedachten is dat je anders moet gaan denken over wie de baas is. Voordat je je aan Christus overgeeft, gedraag je je alsof jij de baas bent. Jij bent degene die de leiding heeft over je leven. Jouw rechten, jouw voorrechten en jouw mogelijkheden zijn het enige wat telt. Wanneer je daarover van gedachten verandert — dat is wat bekering betekent — verander je van gedachten over wie de baas is. Je stelt vast dat God de baas is en dat Zijn Zoon Jezus Christus de Heere is, Die Hij heeft gezonden zodat wij van Hem leren en Hem gehoorzamen.

Wanneer je je hebt bekeerd, heb je dus je natuurlijke menselijke manier van denken ingeruild voor Gods manier van denken. Dan ga je doen en denken wat volgens God wenselijk is.

Jezus zei:

Gelukkig zijn zij die rouwen.

Het is interessant dat een van de voornaamste vertalingen van het Griekse woord voor ‘gezegend’ het woord ‘gelukkig’ is. Toch zou het als een tegenstrijdigheid klinken:

Gelukkig zijn zij die rouwen.

Maar wat Hij bedoelt, is dat op zijn minst een bepaalde groep treurende mensen — en we moeten nader bepalen wat Hij bedoelt wanneer Hij over treurenden spreekt — een bijzondere reden heeft om gelukkig te zijn, ook al is die misschien niet duidelijk voor degenen die toekijken. Misschien is die reden zelfs voor henzelf niet duidelijk terwijl ze treuren.

Maar Jezus gaf een reden waarom de treurenden als bevoorrecht moeten worden beschouwd. Er staat:

Zalig zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden.

MATTHEÛS 5:4

Dat is een interessante gedachte: dat het een zegen is om verdrietig te zijn. Het is een zegen om iemand of iets te hebben verloren. Het is een zegen om terneergeslagen te zijn en te treuren, omdat je troost zult ervaren. Hij bedoelt natuurlijk troost van God.

Het klinkt een beetje als echtgenoten die graag ruziemaken en kibbelen omdat het zo leuk is om het weer goed te maken. Dat is natuurlijk niet precies wat Jezus bedoelt, maar het is een interessante gedachte, want wij zouden misschien hebben gedacht dat het beter was om niet te treuren en geen troost nodig te hebben. Stel dat er twee groepen mensen zijn: zij die treuren en daarom getroost worden, zoals Jezus zegt, en zij die nooit treuren, zodat ze nooit troost nodig hebben en altijd gelukkig zijn.

Sommige mensen zouden dan zeggen: ‘Ik zou liever tot de tweede groep behoren. Ik zou niet zo graag iemand zijn die eerst treurt en daarna getroost wordt. Kan ik niet gewoon ononderbroken troost en ononderbroken geluk hebben?’

2

Gods troost maakt ons tot troosters

De apostel Paulus dacht hierover duidelijk net als Jezus. Hij zei in 2 Korinthe, hoofdstuk 1, vers 3:

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting,

2 KORINTHE 1:3

Hij zegt:

Want zoals het lijden van Christus overvloedig over ons komt, zo is door Christus ook onze vertroosting overvloedig.

2 KORINTHE 1:5

Dit is interessant, omdat Paulus verwijst—

Paulus begint ook met een zaligspreking, maar deze is op God gericht. In het Engels wordt hier hetzelfde woord gebruikt als in „Zalig zijn...”, terwijl de HSV dit weergeeft met „Geprezen zij...”. Jezus zegt:

Gelukkig zijn zij die rouwen, want zij zullen getroost worden.

Paulus zegt:

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting, Die ons troost in al onze verdrukking, zodat wij hen kunnen troosten die in allerlei verdrukking zijn, met de vertroosting waarmee wij zelf door God getroost worden.

2 KORINTHE 1:3-4

God is een gezegende God, Die ons troost, zoals hij zegt, in al onze verdrukking. Nogmaals, zou het niet prettiger zijn als we helemaal geen verdrukking hoefden mee te maken en dus ook niet getroost hoefden te worden? Maar Paulus lijkt het daar niet mee eens te zijn. Hij lijkt van mening te zijn dat het een bijzonder voorrecht is om in verdrukking de troost van God te ervaren.

Hij zegt dat een van de voordelen daarvan is dat wij hen die in enige moeilijkheid verkeren, kunnen troosten met de troost waarmee wij zelf door God getroost worden. Dat wil zeggen: als je lijdt en God je troost en je bemoedigd wordt, dan kun je meevoelen met anderen die lijden en de bemoediging die jij hebt ontvangen met hen delen. Wanneer je lijdt, is het een bemoediging om bij iemand te zijn die ook lijden heeft doorgemaakt en getroost is.

Ik herinner me dat ik vele jaren geleden — ik denk dat dit zeventien of achttien jaar geleden was — in Soquel in Californië woonde. Mijn vrouw liep buiten langs de weg. Ze werd door een auto aangereden en kwam om het leven. Natuurlijk kwamen veel mensen uit de gemeente mij troosten toen ze hoorden dat ze was omgekomen. Van één man waardeerde ik het bezoek bijzonder en ik vond het heel troostrijk. Hij was zelf bij een ongeluk betrokken geweest en had enkele jaren eerder een vrouw en een kind verloren. Toch ging hij verder met God. Hij diende de Heere. Dat hij vlak na de dood van mijn vrouw bij mij voor de deur stond, had voor mij een bijzondere betekenis.

Iedereen in de gemeente wilde mij troosten, maar de meesten van hen hadden nog nooit een dierbare verloren. De meesten van hen waren nog nooit eerder door zo'n beproeving heen getroost. Zoals je wel zult weten als je mensen probeert te troosten die door diepe beproevingen zijn gegaan die je zelf nooit hebt doorgemaakt, wisten velen van hen eenvoudigweg niet wat ze moesten zeggen. Maar deze broeder kwam, en ik wist dat hij niet veel jaren daarvoor bij een ongeluk een vrouw en een kind had verloren. Toen hij binnenkwam, hoefde hij niets te zeggen. Ik wist dat daar een toonbeeld van de genade van God stond: een man die zwaar lijden had doorgemaakt, die getroost was en die de genade had ontvangen om trouw te blijven. Het betekende meer voor mij dan ik kan uitleggen.

Het is heel moeilijk om iemand in het ziekenhuis te bezoeken, of iemand die groot lijden doormaakt dat je zelf nooit hebt meegemaakt, en dan te weten wat je moet zeggen. Ik zeg niet dat je niets kunt zeggen, maar één ding dat je echt niet kunt zeggen, is: 'Ik weet hoe het is. Ik weet wat je doormaakt.' Soms is het heel belangrijk dat je dat wel kunt zeggen, als je anderen wilt troosten die in beproeving verkeren.

Paulus zei dat het een grote zegen is als je lijden hebt doorgemaakt en troost en vertroosting van God hebt ontvangen. Naarmate onze verdrukking toeneemt, neemt ook de vertroosting toe die wij ontvangen, zei Paulus. Daardoor kunnen wij anderen dienen die hulp nodig hebben. Maar ik denk niet dat dit noodzakelijkerwijs de voornaamste gedachte was die Jezus voor ogen had. Die betekenis ontbreekt zeker niet als we rekening houden met alles wat Jezus' woorden zouden kunnen betekenen. Maar toen Jezus zei:

Zalig zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden.

MATTHEÛS 5:4

3

Treuren over zonde en ware bekering

geloof ik dat Hij mensen bedoelt die treuren over hun zondigheid.

Het is misschien niet de enige categorie die Hij voor ogen heeft, maar Hij heeft hier mensen voor ogen die zich tot God wenden. In de vorige zaligspreekning heeft Hij de mensen genoemd die bedelaars van geest zijn. Hij spreekt over hen die zachtmoedig zijn en die hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Hij spreekt over mensen die gevoelig zijn voor hun eigen geestelijke toestand. Als Hij spreekt over hen die treuren over hun eigen geestelijke toestand, dan heeft treuren een heel bijzondere betekenis. Het zou niet hetzelfde zijn als het verlies van een dierbare of eenvoudigweg het doormaken van beproevingen.

Als iemand zo'n berouw heeft over zijn of haar zonden dat diegene erom treurt, dan moeten we trouwens onderscheid maken tussen treuren en eenvoudigweg huilen. Ik heb vaak op straat het Evangelie verkondigd en daarbij de gelegenheid gehad om

dronken mannen geestelijk bij te staan. Ik verkondigde hun het Evangelie en probeerde hen geestelijk bij te staan en hen tot Christus te brengen. Dat is natuurlijk hun enige hoop om hun leven niet nog verder te verwoesten, maar het is ook voor alle mensen noodzakelijk, zodat Gods bedoelingen in hun leven vervuld kunnen worden.

Vaak heb ik dronken mannen op straat over hun zonden horen huilen en dat ook met eigen ogen gezien. Ze gingen dan helemaal op in emotioneel zelfmedelijden over de mate waarin ze hun leven hadden verwoest. Ik zeg niet dat dit nooit echte bekering kan zijn. Ik geloof dat echte bekering vaak gepaard gaat met zo'n uiting van emoties. Maar soms is die uiting van emoties er zonder dat ze gepaard gaat met enige bekering. Bekering is namelijk in de eerste plaats een verandering van denken: een verandering van denken over wie je zult dienen en over welke richting je zult inslaan. Ze gaat vaak gepaard met rouw, en dat hoort ook zo te zijn. Misschien ben je je leven lang een bepaalde weg gegaan, in de veronderstelling dat je het recht hebt om te doen wat je wilt, gelukkig te zijn en je eigen weg te zoeken. Je negeert God, denkt misschien later in je leven naar Hem om te zien en zoekt intussen je eigen plezier en vervulling door de dingen op jouw manier te doen. Zo leef je alsof je je eigen eigenaar bent. Wanneer je daar anders over gaat denken — dat wil zeggen, wanneer je je bekeert en tot de waarheid komt — besef je dat God jouw Eigenaar is.

Laat me hier even iets tussendoor zeggen. Wat is het toch belachelijk dat iemand überhaupt denkt dat hij zijn eigen eigenaar is. Hoe ben je jezelf gaan bezitten? Je hebt jezelf niet gekocht. Je hebt jezelf niet gemaakt. Dat is doorgaans hoe we dingen in bezit krijgen en er eigenaar van worden. We worden er eigenaar van door ze te maken, ze te kopen, ze te erven of iets dergelijks. Maar wij hebben onszelf niet gemaakt. Wij hebben onszelf niet geërfd. Wij hebben onszelf niet gekocht. Wij hebben niets gedaan wat ons enig eigendomsrecht op onszelf zou geven.

In Psalm 100 staat dat wij Gods volk en de schapen van Zijn weide zijn. Ook staat er:

**Weet dat de HEERE God is; Híj heeft ons gemaakt — en niet wij —
Zijn volk en de schapen van Zijn weide.**

PSALMEN 100:3

Wij hebben onszelf niet gemaakt. Hij heeft ons gemaakt. Daarom is het volkomen duidelijk dat Hij onze Eigenaar is. Wij zijn niet onze eigen eigenaar.

En wat een schok is dat voor iemand die dit ten volle gaat beseffen, of dat nu in zijn jeugd gebeurt of op hoge leeftijd. Op hoge leeftijd is het erger. Dan beseft iemand dat hij zo'n groot deel van zijn leven heeft geleefd alsof hij van zichzelf was. Hij nam zijn eigen beslissingen alsof hij het recht had om zelf te beslissen. Vervolgens komt hij tot het besef: 'Ik ben niet mijn eigen eigenaar. Dat ben ik nooit geweest. God is mijn Eigenaar. God heeft mij gemaakt. Christus heeft mij gekocht. Ik behoor Hem toe, en ik heb Hem deze jaren van mijn leven ontfrofd. In die jaren had ik moeten doen wat Hem behaagt, maar in plaats daarvan heb ik gedaan wat mijzelf behaagt.'

Als dat werkelijk in zijn volle omvang tot je doordringt en je denken op dit punt volledig verandert, wat bekering inhoudt, dan zal daar vrijwel zeker emotie bij komen kijken. Niet iedereen kan huilen. Veel mensen houden droge ogen en weten eenvoudigweg niet hoe ze tranen moeten vergieten. Jezus zei niet dat je tranen moet vergieten. En veel mensen die wel tranen vergieten, ondergaan nooit werkelijk de verandering van denken waarover we het hebben. Maar als die verandering van denken echt plaatsvindt, zal er beslist diep berouw zijn. Er zal een diep en grondig berouw zijn over de levensjaren die wij God hebben ontfrofd door te doen alsof wij onze eigen eigenaar waren. En dit berouw zal rouw teweegbrengen.

4

Hoe rouw je leven blijvend vormt

Rouwen en huilen zijn niet precies hetzelfde. Bij huilen vergiet je daadwerkelijk wat tranen en huil je een tijdje. Rouwen is meer wat er gebeurt wanneer je een dierbare verliest. Wanneer iemand sterft, maak je een periode van rouw om die persoon door. Dat duurt wat langer. Het is iets langdurigers. Het vormt je persoonlijkheid sterker. Een moment van teleurstelling waarop je huilt, vormt je persoonlijkheid misschien helemaal niet. Maar als je een dierbare verliest of een soortgelijke traumatische ervaring meemaakt waardoor je een periode van rouw doorgaat, zal dat je op veel manieren veranderen. Het zal je kijk op de dingen in sterke mate veranderen.

Ik weet nog dat, zoals ik eerder zei, mijn vrouw is overleden. Het doormaken van die ervaring heeft mijn persoonlijkheid tot op zekere hoogte veranderd. Ik bekijk de dingen nu veel ernstiger. Ik leef iedere dag veel meer in het besef van mijn eigen sterfelijkheid en bekijk zaken meer vanuit het perspectief van de eeuwigheid, enzovoort. Niet dat ik dat daarvoor niet deed, maar deze ervaring heeft mijn leven sterk in die richting beïnvloed. En dat is iets goeds. Ik dank God dat ik dat heb doorgemaakt.

Maar wat ik bedoel, is dat wanneer je bij je bekering om je zondige verleden treurt, dit iets hoort te zijn wat je persoonlijkheid voor de rest van je leven kleurt. Dat betekent niet dat je je hele leven blijft huilen. Ik huil beslist niet om mijn vrouw, die bijna twintig jaar geleden is overleden. Ik voel er zelfs geen emotie meer bij. Maar het heeft mij beslist nuchterder en ernstiger gemaakt dan ik vroeger was. En wat mij betreft is dat wenselijk. Eerlijk gezegd wil ik niet opnieuw een vrouw verliezen, maar wat God je laat doormaken, doet Hij voor je bestwil. En ik kan zeggen dat zo'n rouw om een dergelijk verlies je op een positieve manier verandert, of dat in elk geval kan doen.

Bekering zou dat ook moeten doen. Waar je om treurt, is de dood van je oude leven. Het gaat er werkelijk om dat je die jaren hebt verspild en ze nooit meer terug kunt krijgen. Die jaren waren jaren waarin je God had moeten dienen, omdat ze Hem toebehoorden. Je hebt ze van Hem gestolen en je kunt ze niet terughalen. Het is alsof je een geliefde verliest. Je kunt die persoon niet terugkrijgen, en het is iets wat je kijk op het leven daarna voorgoed verandert. En dat treuren is een houding van ernst en misschien soms zelfs van aanhoudende zwaarmoedigheid. Natuurlijk zit het christelijke leven vol paradoxen. In één opzicht is het een leven van vreugde. In een ander opzicht is het een leven van treuren. Vreugde en verdriet wisselen elkaar af, maar in zekere zin blijven die twee ook naast elkaar bestaan. Op hetzelfde moment kunnen we ons verheugen over ons behoud en nog steeds treuren over de jaren die we niet aan God hebben gegeven. Dat treuren zal ons steeds waakzamer maken om God niet nog meer van ons leven te ontroven en Hem te dienen met elke dag die ons nog rest.

5

Goddelijke droefheid en werelds verdriet

Dat soort treuren zal vertroost worden. Niet op alle treuren volgt vertroosting. Er zijn beslist mensen die treuren en God niet kennen, en zij ontvangen geen enkele vertroosting. Er zijn bijvoorbeeld mensen die geliefden verliezen en God niet kennen. Paulus zei in 1 Thessalonicenzen, hoofdstuk 4:

Maar ik wil niet, broeders, dat u onwetend bent ten aanzien van hen die ontslapen zijn, opdat u niet bedroefd bent zoals ook de anderen, die geen hoop hebben.

1 THESSALONICENZEN 4:13

Daarmee bedoelt hij degenen die gestorven zijn.

Toen mijn vrouw stierf, heb ik natuurlijk om haar gerouwd. Maar tegelijkertijd verheugde ik me, omdat ik wist waar ze was en wist dat ik haar weer zou zien. Er was een mengeling van grote droefheid omdat ze van mij was weggenomen, maar ook blijdschap omdat ze in de hemel bij de Heere was. Ik wist dat, en ik wist dat ik haar daar weer zou zien. Er was die mengeling van verdriet en vertroosting. Als ik de Heere niet had gekend, zou ik het verdriet zonder de vertroosting hebben gehad.

Paulus zei dat hij wil dat wij weten wat er met christenen gebeurt wanneer zij sterven, zodat we niet treuren of verdriet hebben zoals anderen die geen hoop hebben. Het treuren van de gelovige is vermengd met vertroosting. Als we geliefden verliezen, zullen we vertroost worden. Maar er zijn mensen die treuren en geen enkele vertroosting hebben. Ze kennen God niet en er is geen vertroosting voor hen. Daarom is de belofte van vertroosting niet aan elke vorm van treuren verbonden.

Veel mensen treuren en maken lange perioden van depressie door, zelfs vanwege hun eigen tegenslagen, en dat komt door hun zelfzucht. Ik zeg niet dat hun tegenslagen hun overkomen vanwege hun zelfzucht, maar dat ze erom treuren vanwege hun zelfzucht. Ze kunnen niet begrijpen hoe zoiets ergs hun zou kunnen overkomen.

Opmerkelijk genoeg denken ze nooit zo wanneer er erge dingen gebeuren met anderen met wie ze geen nauwe band hebben. Maar zodra iets henzelf raakt, zijn ze diepbedroefd, geven ze zich over aan zelfmedelijden en raken ze in een depressie.

Dit is niet het treuren waaraan de belofte van vertroosting verbonden is. Er bestaat een vleselijke vorm van treuren, een vleselijke vorm van lijden die werelds is. Die is niet overeenkomstig Gods wil, en er wordt geen vertroosting beloofd voor dat soort verdriet, dat voortkomt uit zelfmedelijden en zelfgerichtheid.

Paulus spreekt in 2 Korinthe 7, vers 10, over twee soorten verdriet. Hij zegt dit:

Want de droefheid die overeenkomstig de wil van God is, brengt een onberouwelijke bekering tot zaligheid teweeg, maar de droefheid van de wereld brengt de dood teweeg.

2 KORINTHE 7:10

Paulus spreekt over het verdriet van de wereld. Daarin is geen vertroosting. Het gaat om iemand die verdriet doormaakt en God niet kent. Hij is in de wereld en door verdriet kan hij met grijze haren afdalen in de dood. Iemand kan door groot verdriet, depressie en rouw wegwijnen tot de dood erop volgt, en sommigen gaan zelfs over tot zelfmoord.

Dat is niet wat mensen horen te doen of wat mensen hoeven te doen. We horen niet het verdriet van de wereld te hebben. We horen zo aan God toegewijd te zijn dat we alles uit Zijn hand ontvangen: moeilijke dingen en gemakkelijke dingen, dingen die wij als zegeningen beschouwen en dingen die wij als teleurstellingen beschouwen. We kunnen ze allemaal uit Zijn hand ontvangen, omdat we weten dat Hij een soevereine God is.

Worden niet twee musjes voor een penninkje verkocht? En niet een van die zal op de aarde vallen buiten uw Vader om.

MATTHEÛS 10:29

Maar er is, zegt Paulus, in tegenstelling tot het verdriet van de wereld, ook verdriet overeenkomstig Gods wil. Dit staat in 2 Korinthe 7, vers 10. Hij zegt dat verdriet overeenkomstig Gods wil bekering voortbrengt die tot behoud leidt, en dat daar geen spijt over hoeft te zijn.

Mensen proberen verdriet doorgaans koste wat het kost te vermijden, bijvoorbeeld door naar psychiaters of andere hulpverleners te gaan, medicijnen te gebruiken of zich zo goed mogelijk tegen alle rampen af te schermen. Sommige vormen van verdriet zijn inderdaad beslist geen zegen. Maar dat is het verdriet van de wereld. Het is het verdriet dat een zelfgericht mens overkomt, iemand die niet anders kan dan medelijden met zichzelf hebben, omdat zijn eigen ik het enige is waar hij om geeft.

Maar iemand kan verdriet hebben over zijn eigen zonde, omdat hij om God geeft en omdat het hem aangrijpt dat hij God heeft beledigd. Hij beseft dat de jaren die hij zonder God heeft doorgebracht jaren zijn die hij God heeft ontstolen, omdat God zijn rechtmatige Eigenaar is. Zo iemand kan treuren over die verloren jaren op een manier die tot ware bekering leidt. Ware bekering is niet iets om spijt van te hebben.

Het is niet altijd zo dat we verdriet koste wat het kost moeten vermijden. Ik zeg niet dat we verdriet moeten gaan opzoeken of dat we voortdurend een sombere uitstraling moeten hebben. Maar sommige vormen van verdriet zijn ten eerste onvermijdelijk en ten tweede wenselijk. Het is een zoet gevoel om verdriet over je eigen zonden te ervaren en de troost van God te kennen, wanneer Hij je bekendmaakt dat je zonde vergeven is. Zoals Jezus zegt:

Ik zeg u: Deze man ging gerechtvaardigd terug naar zijn huis, in tegenstelling tot die andere. Want ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.

LUKAS 18:14

Je hebt tot God geroepen en over je zonde getreurd; je zult vergeving ontvangen en vanaf die dag met God verdergaan. Wat een troost is dat! Wat een zegen is dat!

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 5:4
- Jesaja 55:8
- Jesaja 55:9
- 2 Korinthe 1:3
- 2 Korinthe 1:5
- 2 Korinthe 1:3-4
- Psalmen 100:3
- 1 Thessalonicenzen 4:13
- 2 Korinthe 7:10
- Mattheüs 10:29
- Lukas 18:14

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.